

וילוז'ני (משמאל) קילל את אשורב, אשורב השמיץ את וילוז'ני, ועצמו (למעלה) גינה את כולם

ת"י? כך הוא צריך להראות? בושה לאלה שעלו לכימה, ועוד מוחאים להם כפיס"ל למרות המהומה סיפר מישה אשורב להעולם. הזה על האירועים שהביאו להתפרצות בהכימה. **סיפר אשורב:** לפני שבועים נקרא ועד השחקנים, שאני נמנה עימו, למישרדו של המנכ"ל שמואל עומר. הוריעו לנו שמתכננים מסיבה לסיים העונה, ושאי לו לדעתנו. הסכמנו למסיבה. היו לנו הסתייגויות בקשר למקום שבו תיערך המסיבה, אך ההצעות שלנו לא התקבלו. התבקשנו לומר כמה דברים

כיצד קמה קרן המילגות של התיאטרון. כשסימה את דבריה היא הומינה את חסיה מילוא, שהפכה לפטרונית חוג הידידים אחרי מות אמה, עליזה בגין. הווכים במילגה היו שלושה שחקנים צעירים: שמעון כהן, שמואל וילוז'ני ועדי לב. אחרי חלוקת המילגות הציגו השלושה קטעים לכבוד קבלת המילגה. עדי לב חיכרה מאקמה, בשם זונת תיאטרון, וזכתה בתשואות. שני החתנים הכינו לכבוד האירוע התרבותי דיאלוג שייקספירי ברומנית בין האמלט ואופליה. כשנגמרו ההצגות, הודה וילוז'ני לכל אלה

"אתה בין המתים!" צעק וילוז'ני לעבר מישה אשורב. אחר כך פנה וילוז'ני לאשורב וניסה להתפייס ולבקש סליחה, אך אשורב צעק לעברו: **לא מקבל את הסליחה שלך! תתבייש לך! אך וילוז'ני לא התבייש.**

פוחד, תגיד לי מי זה ואני אגש אליו ואשאל אותו מדוע עשה זאת". וילוז'ני חזר ואמר: "אני לא פוחד ואני לא אגיד לך".

התרגוטי ואמרתי לו: "זה אחר מאלה שאתה מלקק להם". וילוז'ני נעלבי: "אתה רוצה שאני אלקק לך?" הייתי המום וצעקתי: "אני אתן לך בעיטה בכפיס"ל".

או צעק אלי וילוז'ני: "אתה בין המתים!" ניגשתי לרויד לוי, המנהל האמנותי, שעמד בצד. ואמרתי לו: "אתה לא יכול לגשת לשם ולפ" זר את המהומה?" ולוי ענה: "אני לא מבין מה הולך כאן". אמרתי לו בכעס: "כן, אתה צודק, אתה לא יכול להבין מה הולך כאן".

בסך הכל רצינו לברך את כל המוזמנים. היו לנו אי אלו דברים קשים לומר. רצינו לומר שעשייה אמנותית דורשת גם כוחות אירגוניים מאחורי הקלעים, אבל במצב הקיים היום הצד הזה כושל. ישנה אבטלה סמויה בין כותלי התיאטרון, 20 שחקנים ותיקים בהכימה שיחקו השנה רק בהצגה אחת, וחלק עושה רק חזרות. לוי קניג עברה בהצגה אחת, אלכס פלג, ישראל בירדמן, ומרים זוהר, לא עשו כלום, אולי השתתפו בחזרות, ומזה איי אפשר גם להתפרנס. יש לנו טענות נגד דרך הניהול, ולאופן שבו משמרים את הרברים הקשים במקרה.

כל המנהלים צריכים לדעת, עם כל הכבוד לעבודה שלהם, את הדבר החשוב מכול: בלי השחקן לא יכול לקום תיאטרון, ואיי אפשר לזרוק את אלה שהגיעו לפיסגה, מכיוון שהשנים עושות את השחקן לשחקן טוב יותר, מנוסה יותר. ב-1983 אין כזה דבר כמו בטלה מאונס. כפי שזה קורה בתיאטרון.

אנחנו מברכים על הכוחות החדשים המגיעים לתיאטרון, וגם אלה הבאים מתיאטרונים אחרים. אבל אנחנו לא יכולים להסכים לבטלה השוררת בין כותלי התיאטרון. זה כל מה שרצינו לומר במסיבה, ומישהו חשש מכך. מי זה — אנחנו לא יכולים לדעת.

ציפי מנשה

בריחה חסיה מילוא, שהיא חברת חוג ידידי הבימה, נמלטה מהתיאטרון כשפרצה המהומה הקולנית.

"תתבייש לך!" קרא לעברו של וילוז'ני שמואל עצמון. כך מתנהגים בתיאטרון הלאומי? אנחנו מתים בעיניך? כל המוזמנים התקהלו והצטופפו סביב השחקנים הצועקים כשהם מנסים להבין על מה המהומה.

במסיבה. הסכמנו, שכחבריו ועד נישא כמה דברים.

הכנו ברכות והתכוננו לעלות לכימה ולומר אותן. אך לא נתנו לנו לעלות לכימה, לא נתנו לנו את תוכנית המסיבה. לא ידענו בכלל שיחלקו מילגות. לשם כך הזעיקו אותנו?

במשך כל המסיבה חיכינו בסבלנות ובשקט שיקראו לנו לשאת את הרברים שהכנו. ראינו שלא קוראים לנו, ואז פנה אלי שמוליק עצמון ואמר לי: "מישהו, בוא נלך. בכלל לא חושבים לקרוא לנו. בוא נסתלק מכאן, הם לא רוצים שברך".

"אני לא מבין מה הולך כאן!"

פנינו לדלת היציאה, שמוליק ואני, ואז פנה אלינו וילוז'ני והוריע לנו: "אמר לי שלא אקרא לכם". שאלנו מי אמר לו דבר כזה, והוא ענה: "לא חשוב". התעקשתי, כשחקן וכחבר הוועד שיגיד לי מי הורה לו לא לקרוא לנו. וילוז'ני חזר על דבריו: "זה לא עיסקך, אני לא יכול להגיד לך, סוף נקודה". אמרתי לו: "מה אתה

שתרמו לאירוע המוצלח, והומין את השחקנית רזיה ישראלי להציג קטע מתוך ההצגה סורגים.

"זהו מוסד תרבותי?"

לפתע נישמעו ויכוחים קולנים בכניסה לאכסדרה, איש מהנוכחים לא התייחס לרעש. חלק אמנם ניסו להסות את המרעישים, והאחרים המשיכו לצפות בהופעות. פתאום נישמעה צעקה שהזניקה את כל המוזמנים ממקומם: "זאת חרפה לתיאטרון הלאומי! הוא קורא לנו מתים!" התפרץ השחקן הוותיק שמואל עצמון.

השחקן שמואל בירדמן שהיה במרכז המעגל הסוער, ניסה להרגיע את הרוחות, והתפרץ על וילוז'ני: "תתבייש לך! איך אתה מדבר אל תברים לעבותי?" כל המוזמנים הצטופפו מסביב למהומה וניסו להבין מה קרה.

הקולות הצורמים גברו והוויכוחים המשיכו. עצמון, שראה שאמצעי התיקשורת נוכחים כמי קום, צעק: "שיראו העיתונאים כיצד מתנהל המו" סד הזה! זוהי חרפה לתרבות! זה נקרא מוסד תרבו"